Minister
Finansów i Gospodarki

Warszawa, 27 października 2026 roku

Sprawa: Odpowiedź MFiG na interpelację nr 20229
Znak sprawy: DD3.054.27.2026
Kontakt: Kancelaria MF
tel.: +48 22 694 55 55
e-mail: kancelaria@mf.gov.pl

Pan Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na interpelację poselską nr 20229 złożoną przez Pana Posła Kazimierza Gołojucha w sprawie podwojenia limitu zwolnienia podatkowego dla świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych[1], o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych[2], proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Powszechny podatek dochodowy od osób fizycznych obowiązuje w Polsce od 1992 r. Został on wprowadzony ustawą z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Ustalony na podstawie tej ustawy podatek PIT pełni przede wszystkim funkcję fiskalną, co oznacza, że jego głównym celem jest zapewnienie środków finansowych na realizację zadań państwa.

Jednocześnie system podatkowy, obok realizacji tej funkcji pełni również pozafiskalne prospołeczne, czy prorodzinne cele. Znajduje to odzwierciedlenie w szeregu rozwiązaniach podatkowych takich, jak zwolnienia przedmiotowe i ulgi podatkowe, których istotą jest zmniejszenie obciążeń podatkowych określonych grup podatników. Rozwiązania te w szczególności dotyczą osób o niższych dochodach, które wymagają wsparcia ze względów społecznych lub rodzinnych.

Przykładowo cele te realizują zwolnienia podatkowe obejmujące m.in.:

[1] Dalej: „zfśs”.
[2] Dz. U. z 2026 r. poz. 592, z późn. zm. – dalej: „ustawa PIT”.

tel.: +48 22 694 55 55
fax: +48 22 694 36 84
gov.pl/finanse
e-mail: kancelaria@mf.gov.pl

ul. Świętokrzyska 12
00-916 Warszawa

- zapomogi otrzymane w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci finansowane z funduszu socjalnego, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, z funduszy związków zawodowych lub zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra – niezależnie od ich wysokości (art. 21 ust. 1 pkt 26 lit. a ustawy PIT),
- wartość świadczeń pieniężnych i rzeczowych sfinansowanych w całości ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub funduszy związków zawodowych, do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 1000 zł (art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy PIT),
- świadczenia otrzymane z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, związane z pobytem dzieci osób uprawnionych do tych świadczeń w żłobkach, klubach dziecięcych lub przedszkolach (art. 21 ust. 1 pkt 67a ustawy PIT),
- świadczenia z pomocy społecznej (art. 21 ust. 1 pkt 79 ustawy PIT).

Odnosząc się do przedstawionego w interpelacji postulatu podwyższenia limitu zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy PIT, informuję, że roczny pułap zwolnienia w kwocie 1000 zł obowiązuje od 2018 r. Od tego czasu istotnie zmieniły się parametry skali podatkowej, w szczególności obniżono najniższą stawkę podatku do 12% oraz podwyższono kwotę wolną od podatku do 30 tys. zł, co przyczyniło się do znacznego zmniejszenia obciążeń podatkowych.

Zatem omawiany przepis należy oceniać z uwzględnieniem całego systemu podatkowego, tj. z uwzględnieniem zmienionych od tego czasu parametrów skali podatkowej, jak i mając na względzie pozostałe preferencje podatkowe, częściowo tylko wskazane w niniejszej odpowiedzi.

Prawdą jest, że w latach 2020 – 2023, na podstawie art. 52l pkt 3 ustawy PIT, limit zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 67 ustawy PIT został podwyższony z 1 000 zł do kwoty 2 000 zł. Wyjaśniamy jednakże, że wzrost pułapu zwolnienia był uzasadniony szczególnymi okolicznościami wywołanymi pandemią COVID-19, i dodatkowo podkreślamy, że rozwiązanie to miało od samego początku określony horyzont czasowy. Podwyższony limit zwolnienia miał obowiązywać do końca roku podatkowego następującego po roku, w którym odwołano stan epidemii.

Przy rozpatrywaniu niniejszej interpelacji należy mieć również na uwadze, że ze świadczeń finansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie korzystają wszyscy pracownicy. Z postanowień art. 3 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych[3] wynika, że:

- ✓ zfśs tworzą pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku co najmniej 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty,

[3] Dz. U. z 2024 r. poz. 288, z późn. zm.

- ✓ pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku, co najmniej 20 i mniej niż 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty, tworzą zfśs na wniosek zakładowej organizacji związkowej,
- ✓ pracodawcy prowadzący działalność w formie jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych tworzą zfśs, bez względu na liczbę zatrudnianych pracowników,
- ✓ pracodawcy zatrudniający według stanu na dzień 1 stycznia danego roku mniej niż 50 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty mogą tworzyć zfśs, ale nie są do tego zobligowani.

W związku z tym należy podkreślić, że pracownik uzyskujący omawiane świadczenia znajduje się w lepszej sytuacji od pracownika, który z takich świadczeń nie korzysta (nie każdy pracodawca ma obowiązek utworzenia zfśs).

Przy ocenie postulatu zawartego w interpelacji nie bez znaczenia pozostają rozwiązania przyjęte w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego[4].

Po wejściu w życie reformy systemu finansowania jednostek samorządu terytorialnego, dochody tych jednostek z tytułu udziału w podatkach dochodowych (w tym w podatku PIT) są w dużym stopniu uniezależnione od zmian w przepisach podatkowych. Udziały samorządów w podatku PIT (i w podatku CIT) są jednakże obecnie naliczane od dochodów podatników (czyli od bazy podatkowej), a nie od kwoty ostatecznego podatku należnego. Zatem tego rodzaju zmiana w ustawie PIT wpłynęłaby na wysokość bazy podatkowej istotnej dla dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Ubytek ten należałoby zrekompensować (inną daniną, co nie zyskałoby społecznej akceptacji), czy też dodatkową subwencją, na co nie ma obecnie przestrzeni fiskalnej.

Należy bowiem mieć na uwadze, że Polska została objęta unijną procedurą nadmiernego deficytu, a przyjęty przez Radę Ministrów Średniookresowy Plan Budżetowo-Strukturalny na lata 2025-2028 zakłada stopniowe ograniczanie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu poniżej 3% PKB. Osiągnięcie tego wymaga prowadzenia polityki fiskalnej oraz ograniczania działań skutkujących trwałym zmniejszeniem dochodów publicznych. Należy mieć na uwadze nie tylko wskazane powyżej uwarunkowania makroekonomiczne, ale i sytuację geopolityczną, która wymaga zwiększonych wydatków na obronność.

W zakończeniu tych wyjaśnień zauważamy, że obliczenie skutków fiskalnych postulowanej zmiany jest niemożliwe z uwagi na brak danych.

Mając powyższe na uwadze informujemy, że obecnie w Ministerstwie Finansów nie przewiduje się zmian w postulowanym w interpelacji kierunku.

[4] Dz.U. z 2026 r. poz. 1252.

Z wyrazami szacunku

Z upoważnienia Ministra Finansów i Gospodarki

Jarosław Neneman
Podsekretarz Stanu

w Ministerstwie Finansów